

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 6

Iunie 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Balonul T. Vladimirescu, Str. Mîtrop. Ghenadie Petrescu 116

„PACE VOUA!”

PACE VOUA!

Ucenicii, -n adunarea
Cea din camera de sus,
Frămîntau toți întrebarea:
Unde-i trupul lui Isus?

Doi din ei, din spre Emaus,
Vin grăbiți și spun: De-acum,
Domnu-al nostru sînt repaus,
Viu e! Ne-a-nsojit pe drum!

Bucuria este mare!
Unii zic: E-adevărat!
Petru-a susținut pe cale,
Că și lui i S-arătat!

Iar celatea ciocolește
Căci ostașii-au spus întii
Vestea care se lățește,
Despre învierea Lui!

Alți cîțiva, însă, se vede,
Mai greoi la aprobat,
Zic: „E prea frumos a crede,
Pentru-a fi adevărat!”

Și-n această frămîntare,
Ce-a produs-o vestea nouă,
Domnul între ei apare,
Și le spune: PACE VOUA!

GH. GRAUR

„Ferice de cei împăciuitori”

Mat. 5, 9

NOI AM GĂSIT PE MESIA

Isus a venit în umilință și sărăcie, ca să ne poată fi pildă și Mintuitor. Dacă S-ar fi arătat în strălucire împărătească, mai putea să ne învețe să fim umiliți? Mai putea să spună adevăruri așa de tăioase ca acelea din predica de pe munte? Unde ar mai fi fost nădejdea celor umili în viață, dacă Isus venea să locuiască între oameni ca împărat?

Cu toate acestea, mulțimii i se părea că nu e cu puțință, ca acela pe care-L arăta Ioan, să fie implinitorul visurilor lor înalte. De aceea mulți au fost dezamăgiți și puși în nedumire.

Cuvintele pe care rabinii ar fi vrut așa de mult să le audă, că adică Isus va așeza iarăși împărăția lui Israel, n-au fost rostite. Asemenea Împărat căutaseră și așteptaseră ei, asemenea Împărat ar fi primit cu brațele deschise, dar pe un Om care vrea să așeze în inima lor o împărăție a păcii și a dreptății, nu voiau să-L primească.

A doua zi, cind aproape de el se aflau doi ucenici ai lui, Ioan din nou a văzut pe Isus în mijlocul oamenilor. Din nou s-a luminat fața lui Ioan de slava Celui Nevăzut, cind a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu!” Cuvintele au mișcat inima ucenicilor. Ei nu le înțelegeau pe deplin, ce însemna numele pe care I-L dăduse Ioan, — „Mielul lui Dumnezeu!”. Ioan nu-i lămurise.

Lăsînd pe Ioan, ei s-au dus să stea de vorbă cu Isus. Unul din acești doi era Andrei, fratele lui Simon. Celălalt era Ioan evanghelistul. Aceștia au fost cei dintîi ucenici ai lui Hristos. Mînați de o putere căreia nu se puteau împotrivi, ei au mers după Isus, — nerăbdători de a vorbi cu El, cu toate acestea îngroziiți și tăcuți, pierduți în grozava întrebare: Acesta e Mesia?

Isus știa că ucenicii merg după El. Ei erau primele roade ale lucrării Sale. Și în inima dumnezeescului Învățător, era bucurie, cind aceste suflete au ascultat de harul Lui. Cu toate acestea, întorcîndu-Se, El a întrebat numai atît: „Ce căutați?” El vrea să le dea prilejul ca, sau să se întoarcă, sau să spună pe față dorința lor.

De un singur lucru își dădea ei seama. O singură persoană umplea gîndurile lor. Ei au strigat: „Rabi, unde locuiești”. În cele citeva vorbe pe care le puteau schimba pe marginea drumului, ei nu puteau să primească ceea ce doreau. Voiau să fie singuri cu Isus, să stea la picioarele Lui, și să asculte cuvintele Lui.

„Veniiți, de vedeți”, le-a zis El. S-au dus

și au văzut unde locuia, și în ziua aceea au rămas la El.”

Dacă Ioan și Andrei ar fi avut un spirit necredincios ca rabinii, n-ar fi ajuns să învețe la picioarele lui Isus. Ei ar fi venit la El cu critici, ca să-I judece cuvintele. În felul acesta mulți oameni închid poarta în fața celor mai favorabile ocazii. Dar acești primi ucenici au procedat altfel. Ei ascultaseră de chemarea Duhului Sfînt din predica lui Ioan Botezătorul. Așum au recunoscut glasul Învățătorului ceresc. Pentru ei cuvintele lui Isus erau pline de viață, de adevăr și de frumusețe. Lumina dumnezească se revărsa asupra învățăturii din Vechiul Testament. Adevărurile cele atît de cuprinzătoare, le apăreau într-o nouă lumină.

Numai mustrarea de conștiință, credința și iubirea ajută unui suflet să poată primi înțelepciune de la Dumnezeu. Credința care lucrează prin iubire, este cheia cunoștinței, și oricine iubește „cunoaște pe Dumnezeu”.

Ioan, ucenicul, era un om plin de rivnă, plin de o adîncă iubire, plin de căldură, dar cu toate acestea era o fire contemplativă. El începuse să priceapă slava lui Hristos, — nu strălucirea și puterea lumească pe care fusese învățat să o aștepte, ci „slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr”. El era absorbit în contemplarea acestei teme minunate.

Andrei a căutat să dea și altora din bucuria inimii sale. Căutînd pe fratele său Simon, i-a strigat: „Noi am găsit pe Mesia”. Simon n-a așteptat să i se mai spună odată. Auzise și el predica lui Ioan Botezătorul și s-a grăbit să meargă la Mintuitorul. Ochii lui Isus Hristos s-au oprit asupra lui cetîndu-i caracterul și viața. Firea lui impulsivă, inima lui iubitoare și atrăgătoare, ambiția lui și increderea în sine, căderea lui, pocăința, activitatea și moartea lui de martir, toate acestea le-a cîntat Mintuitorul și i-a zis: „Tu ești Simon fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa, (care tălmăcit însemnează, Piatră)”.

„A doua zi Isus a vrut să Se ducă în Galileea și a întîlnit pe Filip și i-a zis: „Vino după Mine”. Filip a ascultat porunca și îndată s-a făcut lucrător pentru Hristos.

Filip a chemat pe Natanael. Acesta din urmă se aflase și el în mulțime, cînd Ioan Botezătorul a descoperit pe Isus ca Miel al lui Dumnezeu. Cînd Natanael a privit la Isus a fost dezamăgit. Se putea ca omul acesta care se vedea că se luptă cu sărăcia și cu munca să fie Mesia? Cîu toate acestea Natanael nu se

putea hotărî să se lepede de Isus, deoarece cuvintele lui Ioan îi pătrunseseră inima.

În timpul cînd Filip îl căuta, Natanael era retras într-o livadă liniștită, pentru a medita la cele spuse de Ioan și la cele scrise de profeți cu privire la Mesia. El s-a rugat că dacă persoana arătată de Ioan era Liberatorul, să i se facă lucrul acesta cunoscut. Duhul Sfînt a venit asupra lui dîndu-i asigurarea că Dumnezeu a cercețat pe poporul Său și a înălțat un corn de mîntuire pentru ei. Filip știa că prietenul lui cercetează profețiile, și, în timp ce Natanael se ruga sub un smochin, Filip a descoperit ascunzișul lui. În locul acesta liniștit, și adăpostit de frunziș, se rugase ei de multe ori împreună.

Cuvintele: „Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege și despre care au vorbit proorocii“, au părut lui Natanael ca un răspuns direct la rugăciunea lui. Dar Filip avea încă o credință neîntemeiată. El a adăugat plin de îndoială: „Isus din Nazaret fiul lui Iosif!“ Din nou s-au ridicat prejudecăți în inima lui Natanael. El a strigat: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?“

Filip n-a început lupta cu el. El i-a zis: „Vino și vezi“. Isus a văzut pe Natanael venind și a zis despre el: „Iată cu adevărat un Israelit, în care nu este viclesug“. Plin de surpriză, Natanael a exclamat: „De unde mă cunoști?“... Drept răspuns Isus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, cînd erai sub smochin“.

Era destul. Spiritul dumnezeesc ce venise asupra lui Natanael în locul cel ascuns, de unde înălțase rugăciunea îi dăduse dovada cerută, îi vorbea acum prin cuvintele lui Isus. Cu toate că se îndoia și cu toate că avea anumite prejudecăți, Natanael a venit la Hristos cu o sinceră dorință după adevăr, și iată că dorința lui s-a împlinit. Credința lui a trecut dincolo de aceea a omului care-l aduse pe el la Isus. El a răspuns și a zis: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel“.

Dacă Natanael s-ar fi increzut în rabini, ca ei să-l conducă, el n-ar fi găsit niciodată pe Isus. El a devenit ucenic numai prin faptul că a căutat să vadă și să judece însuși. La fel se întîmplă și astăzi cu mulți oameni. Cît de deosebit ar fi rezultatul, dacă ei ar veni și ar vedea.

Cît timp își pun încrederea în priceperea oamenilor, nici unul din ei nu va ajunge la o cunoaștere de adevăr, prin care să fie mîntuiți. Ca și Natanael, avem nevoie să studiem Cuvîntul lui Dumnezeu, pentru noi înșine, și să ne rugăm pentru a fi luminați de Duhul Sfînt. Acela care a văzut pe Natanael sub smochin, ne va vedea și pe noi în locul tănuț al rugăciunii. Ingerii porniți din lumea de

lumină, sînt aproape de aceia, care plini de umilință, caută să fie conduși de Dumnezeu.

E. G. WHITE

VREAU PACEA TA

*Mi-e sufletul Stăpine
Cuprins în frămîntarea
Ce-n juru-mi clocotește
Și prins-a viața mea,*

*Sînt dornic;
știi o Doamne,
sînt dornic
ca în suflet
să am azi...*

Pacea Ta.

*Iar inima-mi, Părinte
De veghe-i vremea toată,
Și tremură la gîndul
Ce-i treaz în mintea mea,*

*Că s-ar putea
Stăpine,
să fiu
în astă viață,
lipsit de...*

Pacea Ta.

*Deaceea viața-mi toată
E-un dor ce n-are margini
În care să cuprindă
Ce-i viu în ființa mea,*

*În suflet
dă-mi o, Doamne,
să am
pe a mea cale,
să am azi...*

Pacea Ta.

D. Popa-Ticu

Spiritul de abnegație cerut de Domnul

Încă din timpul primilor noștri părinți, despărțiți de mărirea și prezența Creatorului lor din cauza păcatului, speranța omului de a recîștiga situația sa pierdută, a fost strîns legată de Hristos și Dumnezeu prin abnegație și sacrificiu de sine.

În trecutul îndepărtat, cînd se hotări ca omul să fie o ființă morală și liberă ca să poată servi lui Dumnezeu după alegere, în alternativa că el va păcătui, Hristos deveni „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii”. Atunci se făcu și se dădu exemplul unui sacrificiu suprem. Ioan 3, 16.

Adam și Eva în dorința de a recîștiga ce au pierdut prin necredință și nesupunere, au fost gata să-și dea viața și cele mai alese daruri din propria lor muncă, ca o expresie de credință în venirea unui Mîntuitor, care îi va izbăvi de păcat.

„La poarta Paradisului, păzită de îngeri, Adam și fiii săi clădiră primul lor altar pentru a aduce sacrificiu și închinare lui Dumnezeu”.

Primul fapt raportat despre Noe — atunci cînd Dumnezeu deschise ușa corăbiei și el și viețuitoarele au pus piciorul pe pămîntul pustiu — este că el a clădit un altar lui Dumnezeu, pe care el aduse sacrificiu din fiecare viețuitoare curată, pentru a-și dovedi recunoștința față de Dumnezeu, pentru protecția Sa divină. Într-un pămînt pustiu și cu cîteva vite, înainte de a-și clădi un adăpost pentru el și familie, Noe își clădi altarul și oferî lui Dumnezeu din ce avea mai de preț. „Și Dumnezeu mirosi miros plăcut”. Gen. 8, 18—21.

La altar s-au dat marile examene ale spiritului de sacrificiu. Priviți la Avraam călătorînd trei zile spre Muntele Moria, cum clădește altarul pentru jertfirea propriului său fiu. Inima sa a fost străpunsă de durere la întrebarea: „Tată... Iată, aici focul și lemnele, dar oaia de jertfă unde este?” Ce sacrificiu suprem era gata să aducă el! „Fapta cea mare a lui Avraam stă ca un stîlp de lumină, luminînd de atunci calea servilor lui Dumnezeu în toate veacurile. Avraam nu a căutat să se scuze și să nu facă voia lui Dumnezeu. În timpul celor trei zile de călătorie el avu timp destul să discute, și să pună pe Dumnezeu la îndoială, dacă ar fi fost unul care să se îndoiască... Avraam era de carne, dar el nu se opri să întrebe cum s-ar putea împlini făgăduința dacă ar fi omorît pe Isaac. El nu stătu la discuție cu inima sa îndurată. El știa că Dumnezeu este înțelept și drept în toate cererile lui”.

Altarul Vechiului Testament era un simbol al devotației, cit și al slujirii. El sta pen-

tru consacrare și sacrificiu chiar pînă la moarte. Tot astfel altarul slujirii în noua dispensație, deși deosebit în formele exterioare, el rămîne încă. Pavel ne asigură: „Noi avem un altar”. Și la acest altar noi aducem închinarea și darurile noastre cele mai alese, iar Dumnezeu își manifestă puterea și prezența Sa.

„Temelia planului de mîntuire a fost pusă prin sacrificiu. Toți care iau parte la mîntuirea aceasta, dată lor printr-o astfel de jertfă măreață a Fiului lui Dumnezeu, vor urma exemplul Modelului adevărat... Oare Mîntuitorul lumii să fi practicat abnegația și jertfirea de Sine pentru binele nostru, iar noi să practicăm iubirea de noi înșine? Abnegația, sau lepădarea de sine, este o condiție esențială pentru ca cineva să poată fi ucenic”.

„Mîntuitorul nostru, în vorbirea cu ucenicii Săi, stăruie cu putere asupra spiritului de sacrificiu și abnegație. Din moment ce știm că din cînd în cînd noi alegem ce ne place nouă, și ne lingușim singuri că facem sacrificii mari, nu cred că facem. Nu cred că am ajuns la sfîrșitul lucrării cu vigoarea, adevărata inimă și putere a acestui popor... Aici ne găsim față în față cu o situație care ar trebui să miște inima oricărui om, și să-l hotărască a trece lîngă Domnul, în măsura în care este legat de ea (lucrare). Noi sîntem acei care vom vedea avîntul acestei lucrări, și trebuie să ne depunem pe noi înșine pe altar, nu numai pentru a administra afacerile ce ne interesează pe noi înșine, și să se spună totuși că aceste corpuri aparțin lui Dumnezeu; ci noi să fim acolo unde Domnul poate avea averile, puterea, și întreaga viață a acelora care au această credință”.

„Noi trebuie să lucrăm cum a lucrat Domnul pentru binele oamenilor. Atunci se vor da pe față rezultatele care vor aduce binecuvîntări și putere de înălțarea omenirii, cum nu pot fi aduse de nici o forță omenească”. În pilda cu omul bogat și nebun (Luca 12, 13—21) Domnul a arătat nebunia celor care trăiesc ca niște egoiști, și numai pentru lumea aceasta. „Omul bogat primise totul de la Dumnezeu. Soarele strălucise asupra țarinei sale... Ploaia o dăduse cerul... Domnul făcuse plantele să crească bine și cîmpul să rodească din belșug... El nu se gîndea la Dumnezeu, de la care venise toate aceste milostiviri. El nu-și da seama că Dumnezeu îl făcuse administrator peste bunurile Sale, ca să ajute pe cei lipsiți. El avea strălucita ocazie de a fi împărțitorul binefacerilor lui Dumnezeu; dar el se gîndea numai la bunul său trai personal...”

„Bogatul acesta nebun, avea cunoștință de starea săracilor, a orfanilor, a văduvelor, a bolnavilor și nenorociților. În multe locuri ar fi putut să ajute cu bunurile sale. Fără mare greutate s-ar fi putut lipsi de o parte din prisosul lui, și prin el multe familii ar fi fost scăpate de lipsă, mulți flămânzi ar fi fost săturați, mulți oameni goi îmbrăcați, multe inimi înveselite, multe rugăciuni și cereri pentru piine și haine ar fi fost împlinite, și către cer s-ar fi înălțat un glas plăcut de mulțumire, și recunoștință. Domnul auzise rugăciunile celor nevoiași și făcuse parte celor săraci din bunurile Sale. El dădu provizii pentru îndestularea multora, prin aceea că revărsase binecuvântări asupra bogatului. Dar acesta și-a închis inima față de strigătul celor în nevoie...

„Țintele urmărite de acest om nu erau mai pe sus de ale dobitoacelor pieritoare. El trăia ca și cum n-ar fi nici Dumnezeu, nici cer, nici viață viitoare — ca și cum tot ce avea el era numai al său și nu datora nimic, nici lui Dumnezeu, nici oamenilor. Omul acesta trăise și plănuise numai pentru sine. Acum vedea că viitorul îi este asigurat din abundență și că nu-i mai rămâne nimic de făcut, decât să-și adune în magazii roadele muncii sale și să se sature din ele. El se socotește mai ceva ca alți oameni și își face din aceasta chiar un merit, că s-a gândit la o așa de înțeleaptă orânduire a bogățiilor sale. El se vede acum onorat de concetățenii săi ca un om cu judecată sănătoasă și ca un cetățean cu viitor...

Dar... „singurul lucru care i-ar fi fost de

folos acum, nu și-l cîștigase. Trăind numai pentru sine, lepădase cea iubire divină, care se arată în fapte bune față de semenii. Prin aceasta el lepădase viața, deoarece Dumnezeu este iubire, și iubirea este viață. Omul acesta iubise cele pămîntești mai mult decît pe cele spirituale, și trebuia să piară împreună cu cele pămîntești“.

„Tabloul acesta este potrivit pentru toate timpurile. Poți să faci planuri pentru mulțumirea dorințelor tale egoiste, poți să-ți aduni comori, poți să-ți clădești palate mari și înalte, cum făcuseră ziditorii vechiului Babilion, dar nu poți clădi un zid atît de înalt și nici poartă atît de puternică, încît să oprești pe vestitorii judecării... A trăi pentru sine înseamnă a pieri. Lăcomia, dorința de a cîștiga numai pentru folos propriu, reteză sufletul de la viață. Spiritul lui Satan se cunoaște prin aceea, că trage totul numai pentru sine; dar spiritul lui Hristos dă și sacrifică totul pentru binele altora“.

Dumnezeu vrea să Se descopere între

noi cu puteri înmulțite. Aceasta însă depinde cum înțelegem noi spiritul de sacrificiu și abnegație. Să venim la altar, ca și patriarhii Vechiului Testament cu cele mai alese daruri ale noastre și Dumnezeu Se va întilni aci cu noi. Să nu păgubim lucrarea lui Dumnezeu întru nimic. „Noi avem un altar“ și aci să aducem darul nostru de bună voie „prin legămînt de sacrificiu“, pentru ca aici Domnul să-Și înscrie numele Său și să-Și manifeste puterea și prezența Sa. Fie ca și asupra jerfei tale să se poată spune: „Și Dumnezeu mirosi, miros plăcut“.

A. VACĂREANU

Smochinul neroditor

*Dimineața, pe cînd Domnul se-ntorcea dintr-o cetate,
Lînga drum, un smochin verde, El zărit-a de departe.*

*Era-n grup cu ucenicii spre Ierusalim mergînd;
Ca și ei în ceasu-acela obosit era, flămînd.*

*Căutînd în pom smochine numai frunze a aflat;
S-a mîhnit în Sine Domnul și așa a cuvîntat:*

*„Rod să nu mai dai, smochine, de-azi 'nainte niciodat'
Fiîndcă astăzi, Eu în tine, numai frunze am aflat*

*S-a uscat, atunci, smochinul. Ucenicii-au întreat:
„Cum se face că smochinul s-a uscat așa deodată?“*

*Drept răspuns Isus grăit-a: „Adevăr vă spun aci,
„Cine va avea credință din loc munții va clinti.*

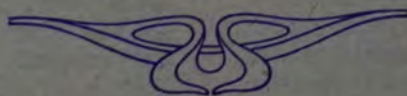
*„Cel ce cu credință cere ceva Tatălui din cer
„Va primi cu prisosință daruri care-n veci nu pier“.*

*Ca smochinul fără fructe noi putem să fim la fel,
S-avem forme; fapte însă, noi să nu avem de fel.*

*Domnul azi ni se-adresează ca lui Israel odat':
„Căutați ca-n viața voastră să fiți pildă de urmat,*

*Să fiți ramuri încărcate cu cerescul rod bogat,
Nu cu frunze-nșelătoare ca smochinul blestemat“.*

LORIN GRAUR

Asemenea jertfei lui Isus

Și să-L cunoască pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui — ca să ajung, cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți". Filip. 3, 10, 11. Ținta, idealul apostolului Pavel aci pe pământ era ca să fie *asemenea* lui Hristos în toate privințele. Așa de mult l-a în-suflețit acest gând, încît toate lucrurile care, — omeneste vorbind, — puteau constitui câștiguri pentru el, le-a socotit ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos și al asemănării cu El în caracter, în toată viața și activitatea Lui, atît în cele mai mici cit și în cele mai mari acte ale Lui, culminînd cu părtășia suferințelor și asemănarea cu El chiar în jertfa Lui, în moartea Lui.

Această vie dorință a acestui om al lui Dumnezeu, ca și a marelui nor de martori ai creștinismului, această dorință a lor de a fi una cu El, chiar și în jertfa Lui supremă, constituia nu numai o satisfacție a sufletului lor, dar și cheazăta atingerii scopului, ținta și premiul pentru care luptau, posibilitatea ca să ajungă cu orice chip la învierea din morți, așa cum se exprima Pavel, acest mare apostol al creștinismului și adevărat om al lui Dumnezeu. Origina lui și apartenența lui la tagma religioasă și socială cea mai înaltă a timpului său, posibilitatea onorurilor și a bogățiilor, a bogățiilor nedrepte, după care, unii, atunci ca și astăzi, se avintau, constituiau pentru el, pentru Pavel, nici mai mult nici mai puțin decît o pierdere, față de prețul nespus de mare al asemănării cu Hristos. În vederea acestui scop, el era gata, fără nicio ezitare, să aducă orice jertfă care era necesară.

Unii creștini de azi procedează greșit și invers de cum au procedat oamenii lui Dumnezeu de pe vremuri. Cînd le stă înainte o nouă jertfă, ei se apucă să facă socoteala nu a asemănării cu Hristos, ci a renunțării și jertfelor făcute de ei pînă în prezent, și încep să gîndească că e prea mult, că e de ajuns, mai ales cînd pun acestea în comparație cu ceea ce fac sau nu fac alții, care se pretind și ei candidați la împărțirea lui Dumnezeu.

Sînt unii, azi, care au obosit în sufletul lor, care nu mai au așa cum ar trebui spiritul jertfei și al devotamentului față de persoana și cauza binecuvîntatului nostru Domn și Mîntuitor Isus Hristos. Ei nu pot renunța la poftele lor nesăbuite, la firea lor rea, la ambițiile lor deșarte, la egoismul lor, la lăcomia lor și la ura lor.

Dar nu; nu cu alții sau cu trecutul nostru trebuie să ne comparăm, ci cu singurul nostru Model vrednic de imitat în privința această:

„Să ne uităm ținta la Căpelenia și Desăvirșirea credinții noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu". Evrei 12, 2.

Vrea cineva să se asemene lui Isus? Vrea cineva să aducă o jertfă adevărată? Atunci să aducă jertfă în acelaș spirit ca al lui Isus, cu bucurie, cu devotament. Iată pe credincioșii de altă dată din Macedonia pe care Pavel îi dă ca pildă: „Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericile Macedoniei. În mijlocul multor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe, pentru harul și părtășia la această stringere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjduisem, dar s-au dat mai întii pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu". 2 Cor. 8, 1—5.

Macedonenii aceștia nu erau bogați. Ei erau oameni săraci, de o sărăcie lucie, și treceau prin multe necazuri din partea celor bogați, puternici și răi. Și cu toate acestea, la nevoile Bisericii, au răspuns într-un chip uimitor, au dat de bună voie, chiar peste puterile lor, un adevărat belșug de dărnicie. Cum a fost cu puțință aceasta? Ei aveau o bucurie peste măsură de mare care i-a făcut ca mai întii să se dea pe ei înșiși lui Dumnezeu. Bucuria aceasta și predarea aceasta a fost puterea dărnicii lor, după cum tot bucuria a fost și puterea jertfei lui Hristos, bucuria de a vedea suflete de oameni mîntuiți în împărăția lui Dumnezeu. Bucuria aceasta peste măsură de mare a Macedonenilor, era să știe și să creadă că Hristos i-a iubit și S-a dat și pe Sine însuși pentru ei. În lumina crucii, a jertfei de pe Golgota, ei au înțeles că „El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru ei, pentru ca prin sărăcia Lui ei să se îmbogățească". 2 Cor. 8, 9.

Cine a ajuns să aibă bucuria aceasta în inimă, cine pune preț pe jertfa lui Hristos și nădăjduște în ea, acela se va preda cu bucurie mai întii pe sine însuși lui Hristos, iar predarea de sine este esențialul Evangheliei. După aceea, jertfa, oricare ar fi ea, constituie bucuria părtășiei cu Hristos și cu Biserica Sa.

„Mîndria, adorarea de sine și egoismul, nu pot să crească în sufletul care păstrează o proaspătă amintire a celor petrecute pe Golgota".

(Continuare la pag. 8 r)

SANCTUARUL ȘI SERVICIILE LUI

Cea mai importantă și mai minunată instituție religioasă a Vechiului Testament a fost Cortul Intrunirii sau Sanctuarul. Prin toate serviciile lui, cuprindea înalta și sublima învățatură despre Planul Mântuirii. Cunoscând lucrările iubirii dumnezeiești și urmărindu-le în lumina Sanctuarului, ni se umple sufletul de o adâncă admirație pentru iubitul nostru Mântuitor, și exclamăm împreună cu apostolul: „O, adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu“, care lucrează așa de minunat pentru salvarea păcătoșilor. De la căderea în păcat pînă la „restatornicirea din nou a tuturor lucrurilor“, vedem în lumina Sanctuarului, interesul și iubirea lui Dumnezeu pentru omul păcătos.

Înainte de intrarea păcatului în lume, prima pereche de oameni se bucura de o comunicare directă și liberă cu Creatorul lor. După păcătuire, prin călcarea Legii sfinte, omul s-a despărțit de Dumnezeu și astfel neamul omenesc a ajuns lipsit de privilegiul comunicării directe cu El. Totuși, Bunul Dumnezeu, „după planul pe care îl alcătuisese în Sine Insuși“, a deschis o cale prin care omul păcătos să poată avea legătură cu cerul. Chiar în ziua fatală a păcătuirii, Dumnezeu nu-l părăsește pe om. El caută prin grădina în „răcoarea zilei“ și îl cheamă spre a-i da noi speranțe pentru viitorul lui. Astfel se interesează îndeaproape de noul curs al vieții omului, ca în noile condiții create de catastrofa păcatului, omul să mai poată veni totuși în legătură cu Creatorul lui.

Trebuia însă un loc special unde Dumnezeu să găsească pe om și omul — în starea lui păcătoasă — să întilnească pe Cel Atotputernic. Acest loc trebuia să fie Cortul Intrunirii sau Sanctuarul. Acolo, păcătosul trebuia să-și găsească locul de scăpare, iar prin simbolurile și jertfele felurite să fie îndrumat „SPRE HRISTOS“ și educat în cunoașterea drumului care duce spre Edenul cel nou.

În scopul acesta, nu mult după ce a fost dată Legea pe Sinai, Domnul a poruncit lui Moise: „Vorbește copiilor lui Israel, să-Mi facă un locaș sfînt și Eu voi locui în mijlocul lor“...

Porunca lui Dumnezeu era: „Să faci Cortul, și toate uneltele lui, după chipul pe care ți-l voi arăta“, și Moise a făcut întocmai cum i se poruncise. Începînd cu cap. 25 din Exodul, sînt arătate toate detaliile după care trebuia făcut Sanctuarul lui Dumnezeu. Instrucțiunile primite de Moise, erau pteicise și ele au fost executate cu credincioșie de toți cei chemați să lucreze la această construire minunată.

La început, din cauza pribegirii lor prin pustie, Cortul Mărturiei, era o construcție mobilă,

pentru a putea fi demontată și purtată cu ușurință din loc în loc. Materialele erau și ele supuse uzării; dar acestea aveau să servească, numai pentru o perioadă trecătoare, urmînd ca după stabilirea lor în pămîntul Canaanului, să fie făcut Sanctuarul în toată marea lui așa cum a avut-o Templul. Toate cele trei Sanctuare care au purtat denumire de: templul lui Solomon, al lui Zorobabel și al lui Irod, au păstrat în totul caracterul Sanctuarului original. După forma construcției lor toate se împărțeau în trei părți: curtea exterioară, Sfînta, și Sfînta Sfîntelor.

Curtea exterioară, prezenta un dreptunghi regulat, împrejmuit de toate părțile, intrerupt numai de poarta de la intrare, în latura dinspre răsărit. În curte, chiar în fața Sanctuarului, se afla: altarul de jertfă unde se aduceau jertfele pentru ardere de tot, și ligheanul unde se făceau toate spălările rituale. În prima despărțitură a Sanctuarului, în Sfînta, se aflau: masa cu piinile punerii înainte Domnului, candelabru cu șapte brațe și altarul tămîierii. Candelabru lumina prin cele șapte brațe ale lui, interiorul primei despărțituri numită Sfînta. Pe masă, erau puse cele douăsprezece piini, amintind pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel și era așezată în dreapta iar în fața perdelei ce despărțea Sfînta de Sfînta Sfîntelor, era altarul tămîierii. Pline de importanță simbolică erau aceste trei obiecte sfînte, căci ele simbolizau lucrările spirituale ale Domnului nostru Isus Hristos. Astfel, piinea amintea faptul că existența noastră este dependentă de Dumnezeu; că de la El avem viața, ființa și toate lucrurile. Domnul Hristos Insuși a afirmat despre Sine: „Eu sînt piinea vieții“. Candelabru sau sfesnicul cu 7 brațe, simboliza lumina desăvîrșită, pe care numai Bunul Dumnezeu o putea aduce. Și cu privire la lumină, Domnul Hristos zice despre Sine: „Eu sînt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întunec. ci va avea lumina vieții“. Iar despre altarul tămîierii, găsim scris că familia simboliza rugăciunea cea plăcută Domnului. Despre Domnul Hristos se spune că „trăiește pururea ca să mijlocească pentru cei credincioși“. Domnul Hristos prezintă Tatălui prin rugăciune cazurile noastre, în puterea jertfei Sale. Dincolo de perdea, în Sfînta Sfîntelor, se afla Chivotul legămîntului. — o ladă lucrată artistic și îmbrăcată în aur, unde se păstrau tablele legii, — și capacul acestei lăzi, cu totul original, numit „milostivitorul“, pe care erau doi heruvimi de aur care erau așezați față în față, într-o atitudine smerită cu privirile plecate spre Chivot și cu aripile întinse. În locul acesta

se descoperea mărirea lui Dumnezeu, „ȘECHINA“, care lumina milostivitorul de deasupra legii. Fiecare obiect în cea mai mare amănunțime a lui, își are însemnătatea, simbolul și legătura plină de importanță, cu realitățile minuitoare, în jertfa scumpului nostru Mintuitor.

Ceea ce avea o mare însemnătate în Sanctuar, erau slujbele în legătură cu aducerea jertfelor. Preoții slujeau în fiecare zi în Sfânta, iar Marele Preot, odată pe an, făcea o slujbă specială pentru curățirea întregului popor și al Sanctuarului însuși.

Preoția aleasă de Dumnezeu și consacrată exclusiv slujbelor sfinte din Sanctuar, era în permanență în slujba Sanctuarului. Slujba în Sanctuar consta din două părți; una zilnică și alta anuală. Slujba zilnică era săvârșită la altarul de jertfă din curte și în Sfânta; iar slujba anuală trecea prin toate fazele, începând de la altarul de jertfă, spălător, altarul tămâierii până în Sfânta Sfintelor. „Slujba zilnică era alcătuită din jertfa arderii de tot de dimineață și de seara, care consta dintr-un miel fără cusur, adus ca simbol al consacării poporului, și din jertfa personală pentru păcat adusă de copii lui Israel“. Zi de zi, păcătoșii ce-și dădeau seama de starea lor, aduceau jertfa la ușa cortului, și, punând mâna pe capul animalului pentru înjunghiere, își mărturiseau păcatele. În felul acesta, în chip simbolic, păcatele erau puse asupra jertfei nevinovate, și prin singele jertfei erau duse de preot în fața perdelei spre care se stropseau de șapte ori. În felul acesta păcătosul era liberat, iar păcatele treceau, în chip simbolic, asupra Sanctuarului.

Serviciul însă plin de însemnătate și solemnitate, era cel făcut în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea Sanctuarului. Odată pe an, la ziua cea mare a ispășirii, Marele Preot intra, cu singele țapului care eșise la sorti, în Sfânta Sfintelor, și acolo, în fața tronului harului, trebuia să facă ispășire pentru popor. În această zi a împăcării, care era o zi plină de solemnitate, Marele Preot în calitate de mijlocitor, lua, în chip simbolic, păcatele întregului popor depuse în cursul anului în Sanctuar, — și, ieșind afară, le punea pe capul țapului pentru Asasel, ieșit la sorti, care era trimis apoi în pustie. Și astfel poporul era liberat de păcate iar Sanctuarul curățit.

În toate aceste slujbe sînt cuprinse simboluri cu privire la Planul de Mintuire și stau în directă legătură cu calea aleasă de Dumnezeu pentru a-i învăța pe oameni adevărurile cele mari cu privire la lucrarea de Mare Preot a Domnului Hristos. Ele erau numai o umbră preinchipuitoare a lucrării reale ce trebuia să fie făcută de Domnul Hristos la „împlinirea vremii“. Toată lucrarea din Sanctuar era un tip, sau o reprezentare, a lucrării pe care Fiul

lui Dumnezeu urma să o facă pe pămînt și în cer, pentru răscumpărarea neamului omenesc pierdut. A fost învățatura intuitivă, cea mai minunată, din cite au fost date în vreun fel oarecare oamenilor de pe pămînt.

Cartea către Evrei a fost scrisă în mod special ca să arate că sacrificiile din Vechiul Testament erau tipuri ale sacrificiului real adus de Domnul Hristos în Noul Testament. În subiectul Sanctuarului se imbină în chipul cel mai desăvîrșit toate părțile din Sfânta Scriptură, care, puse alături cu profețiile, alcătuiesc un tot armonios foarte interesant.

Problema Sanctuarului este strîns legată de istoria poporului advent. La anul 1844, adventiștii au cercetat cu mare interes problema „curățirii Sanctuarului“. Ei au ajuns la o clară înțelegere a faptului că Sanctuarul pămîntesc era o copie a celui din ceruri. Domnul a condus pe poporul Său în mișcarea de la început. Cu rugăciuni serioase ei au cercetat temeiurile biblice în această problemă și au ajuns la înțelegerea marelui lucrări a Domnului Hristos ca Mare Preot în Sanctuarul din ceruri, pe care apostolul Ioan îl descrie că: „Templul lui Dumnezeu care este în cer, a fost deschis, și s-a văzut chivotul legămîntului Său, în Templul Său“.

„Sanctuarul ceresc este însăși centrul lucrării lui Hristos, pentru binele omenirii. Acesta interesează pe orice suflet care trăiește pe pămînt. El descoperă planul Mintuirii, aducîndu-ne pînă la sfîrșitul timpului, și arătînd rezultatul de biruință dintre dreptate și păcat. Este de cea mai mare importanță ca toți să cerceteze cu deamănuntul subiectele acestea, și să fie în stare să dea răspuns despre rostul nașterii care este în el“.

I. TACHICI

Asemenea jertfei lui Isus

(Urmare de la pag. 6)

Această amintire scumpă a jertfei lui Hristos, va face ca Biserica, din starea în care se găsește, să se străduiască să ajungă după voia lui Dumnezeu.

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“. Rom. 12, 1.

Ferice de cel ce va aduce lui Hristos o jertfă asemenea cu aceea pe care El a adus-o pentru noi. În ziua cea mare a revenirii Lui, El va porunci îngerilor Săi: „Stringeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legămînt cu Mine prin jertfă“.

V. DIACONESCU

CARTEA „FAPTELE APOSTOLILOR”

Cartea minunată și extrem de valoroasă: Faptele Apostolilor, este a 44-a carte din cele 66 de cărți ale Sfințelor Scripturi. Deși i se zice Faptele Apostolilor, totuși cartea raportează nu faptele tuturor apostolilor, ci îndeosebi faptele, lucrările, predicile și învățăturile apostolilor Petru și Pavel. În vechime, ea mai purta și titlurile de Evanghelia Duhului Sfânt, Evanghelia învierii, sau Faptele Duhului Sfânt. În realitate cele raportate în ea sînt faptele glorioase ale Scumpului nostru Mintuitor Isus Hristos după înălțarea Sa. Cu neuitata ocazie a înălțării Sale, El a zis ucenicilor Săi, spre incurajare și mîngîiere: „Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului”. Mat. 28, 20. Evanghelistul Marcu își termină opera cu cuvintele următoare: „Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvîntul prin semnele, care-L însoțeau”. Marcu 16, 20. Înțelegem că faptele acestea erau ale Domnului Isus; săvîrșite de către apostoli prin mijlocirea Duhului Sfînt.

Aceasta este singura carte din Biblie care nu este terminată. Observați cit de brusc se încheie. Și într-adevăr cum ar fi putut o carte să conțină nenumăratele fapte, învățături și avertizmente ale Mintuitorului Isus. Evanghelistul Ioan spunea: „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sînt scrise în cartea aceasta. Mai sînt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-ar fi scris cu deamănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris”. Ioan 20, 30; 21, 25.

Lucrarea raportată are patru faze: În Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și în lumea întreagă. Fiecare fază începe numai după ce are loc o revărsare deosebită a puterii Duhului Sfînt. Astfel lucrarea în Ierusalim se inaugurează în Ziua cincizecimii, cu ocazia revărsării Duhului Sfînt. Cînd a venit timpul ca să se extindă sfera de acțiune a Duhului în Iudeea și dincolo de granițele ei, în Samaria, are loc o nouă revărsare a puterii Duhului Sfînt. Fapte 8, 15—17. Cînd Pavel s-a pregătit în Școala Domnului și era gata ca să ducă Evanghelia pînă la marginile pămîntului, din nou s-a revărsat plinătatea puterii care să pregătească lumea, și pe Pavel, pentru această lucrare grandioasă. Fapte 10, 44—48; 13, 9. Către încheierea vieții sale, Pavel putea spune că, „cuvîntul adevărului Evangheliei a ajuns pînă la voi și este în toată lumea, unde dă roa-

de și merge crescînd”. „Evanghelia pe care ați auzit-o, a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer”. Col. 1, 6.23.

Istoria Faptelor se va încheia cînd se va revărsa încă odată, în măsura Ploii tîrzii, Darul prețios al cerului. Atunci pămîntul se va lumina de slava Lui, și vestea cea bună a mîntuirii prin jertfa Domnului Isus și a domniei păcii și fericirii veșnice va fi dusă în toată lumea și la toate popoarele.

Cele mai însemnate evenimente raportate în această carte sînt:

1. Înălțarea Domnului Isus Hristos.

După patruzeci de zile de la învierea Sa, Mintuitorul Isus a binecuvîntat încă odată pe ucenicii Săi și de pe locul care fusese sfințit de atîtea ori cu prezența Sa, adică Muntele Măslinilor, S-a înălțat la cer. Cu ocazia aceea de neuitat, ucenicii au auzit cum îngerii le-au declarat: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer”.

2. Revărsarea Duhului Sfînt.

Ca urmare a sacrificiului Său desăvîrșit și a meritelor Sale pentru noi, în ziua Cincizecimii, S-a revărsat asupra ucenicilor adunați la rugăciune, darul Duhului Sfînt. Ziua aceasta a rămas memorabilă prin convertirea a 3.000 de suflete. De acum se deschide o nouă eră, era evanghelizării lumii.

3. Convertirea lui Saul.

Una din cele mai dramatice convertiri, cu urmări de neînchipuit asupra bisericii și asupra lumii, a fost convertirea lui Saul. Domnul, care cunoștea valoarea acestei convertiri, întreprinse chiar El opera de întoarcere și de pocăire a lui Saul. La porțile Damascului îi iese înainte și după o scurtă dar zguduitoare convorbire adaugă la rîndurile lucrătorilor Săi pe acela care avea să fie cel mai de frunte vestitor al Evangheliei.

4. Dărîmarea barierelor milenare.

Planul lui Dumnezeu de a Se face cunoscut lumii întregi prin poporul Său ales, se realizează deabia acum. Zidurile cele strîmte ale egoismului național în care se închisese Israel, sînt dărîmate, și curentul puternic al vieții celei noi și frumoase se revărsa ca un torent cuceritor și peste națiunile păgîne, care fusese lipsite pînă acum de privilegiile Evangheliei.

5. Evanghelia cucerește trei continente.

Biserica creștină purtată de providență ajunge pe meleaguri necunoscute. Născută în Ierusalim într-o cămăruță, se dezvoltă cu rapiditate și adaugă noi ținuturi și noi domenii la moștenirea ei. În Asia, — continentul leagăn al omenirii, — vestea evangheliei ajunge pînă în Indii; în Africa, — continentul întunecat, — ajunge repede pînă în Etiopia; în Europa, care tremura sub călciiul stăpînirii romane, ajunge pînă în Spania.

6. Cele trei călătorii ale lui Pavel.

În programul său de evanghelizare a lumii, Pavel a întreprins trei călătorii misionare. Prima călătorie este descrisă, în cap. 13, 13 pînă la vers. 34 din cap. 15. A doua călătorie, în cap. 15, 36 pînă la vers. 22 din cap. 18. A treia călătorie, în cap. 18,23 pînă la vers. 17 din cap. 21.

7. Arestarea, anchetarea și transportarea lui Pavel la Roma.

Scurt timp după întoarcerea din a treia călătorie misionară, Pavel a fost arestat și anchetat de către Sinedriu la Ierusalim, de către guvernatorul Felix și împăratul Agripa la Cezarea. La cererea lui de a fi judecat de către Cezar, a fost trimis la Roma. Știm din alte izvoare că aici a fost judecat de două ori de către Nero și la sentința dictată de el, a fost decapitat pe cîmpul lui Marte, din apropierea Romei.

Cartea a fost scrisă la Roma de către Luca, doctorul, pentru un prieten intim al său, un om de viță nobilă, cu numele de Teofil, cam prin anii 61—62 d. Hr. Acțiunea cărții se deschide cu predicarea Evangheliei la Ierusalim, marele centru eclesialic al națiunii iudaice și se încheie cu predicarea Evangheliei în Roma, marele centru al puterii lumii de atunci.

HR. ARTINIAN

CONTROLUL DE SINE AL PASTORULUI

Noi sintem, într-un anumit sens, propriile noastre instrumente, și, ca atare, trebuie să ne păstrăm în bună stare. Dacă doresc să predic Evanghelia, pot folosi numai vocea mea; și deaceea trebuie să-mi educ puterile vocale. Pot cugeta numai cu propriul meu creier, și să simt cu propria mea inimă, și deaceea trebuie să fac educația puterilor mele intelectuale și emotive. Pot plînge și pot suferi pentru suflete numai în natura mea renăscută; deaceea trebuie să mențin cu atenție duioșia care era în Isus Hristos.

În zadar mi-ași îmbogăți biblioteca, sau ași organiza societăți și ași face la planuri, dacă neglijez propria mea cultivare. Cărțile, organizațiile și sistemele sînt numai instrumente secundare ale sfintei mele chemări; propriul meu spirit, suflet și corp, alcătuiesc mașinăria cea mai la îndemînă pentru slujba sfîntă; facultățile mele spirituale, și viața mea lăuntrică sînt armele mele de luptă și uneltele mele de lucru. „Adu-ți aminte“, zicea cineva, „că tu ești solia lui Dumnezeu, unealta Lui, — un vas ales al Lui, pentru a-I purta Numele“.

E o nenorocire, ca pastorul să aibă cusururi în propria sa persoană. Un singur șurub lipsă la o locomotivă o face să nu se mai poată mișca sau deabia să se tîrască. Apa ce curge printr-o țevă oxidată, devine otrăvitoare. Tot așa și Evanghelia, care se transmite prin ființe bolnave spiritual, poate ajunge dăunătoare pentru ascultători.

Unii pastori pot înșela pe oameni spunînd, că nu e grabă pentru pocăire. Slăbiciunea predicatorului va produce roade slabe. Va fi multă muncă și slab efect.

Una din primele noastre griji ar trebui să fie aceea, ca noi înșine să fim oameni salvați. „Mai întii gătește-te pe tine, și apoi împodobește pe fratele tău“, zice rabinii. „Mina care vrea să curețe pe alții, nu trebuie să fie ea însăși murdară“, zicea un creștin pe vremuri. Dacă sarea ta n-are gust, cum vrei să dai gust altora? Pocăința este ceva absolut necesar la un predicator. E o mare primejdie, de a ne înșela pe noi înșine. Inima noastră este înșelătoare, așa că adevărul nu e la suprafață, ci trebuie scos din fundul ființei. Trebuie să ne cercetăm pe noi înșine foarte sîrguincios și foarte profund, ca nu cumva, după ce am predicat altora, noi înșine să fim lepădați.

Ce lucru îngrozitor e acela, de a fi predicator al Evangheliei și totuși tu însuși să nu fii pocăit! Inchipuiți-vă pe un orb ales să fie profesor de optică; un mut, înălțat la catedra de muzică; un surd, care să vorbească despre simfonii și armonii! O cîrțită, care pretinde să facă educația puilor de vultur; un schilod chemat să prezideze peste îngeri. Oricare ar fi darurile sale naturale, oricîte puteri intelectuale ar avea un astfel de om, el este cu totul necorespunzător pentru lucrarea spirituală, dacă n-are viață spirituală. Cum poate să invite oa-

meni să vină la Hristos, cită vreme el însuși este străin de spiritul de jertfă al Domnului?

Cit de *nefolositor* e un astfel de om! El trebuie să fie călăuză pe drumuri necunoscute de el, să fie pilot de-alungul unor țărături străine; să învețe pe alții, fiind el însuși un neînvațat. El este o fântână fără apă, la care zadarnic vin muribunzii.

„Credeți-mă, fraților“, spunea un serv al lui Dumnezeu, „Dumnezeu n-a salvat niciodată, pe vreun om pentru că ar fi fost predicator, și nici pentru că ar fi fost un predicator iscusit; ci pentru că a fost un om îndreptățit de Dumnezeu, sfințit și, prin urmare, un om credincios în lucrul încredințat lui“.

Lucrul următor în importanță este, că evlavie predicatorului să fie viguroasă. Servul lui Dumnezeu trebuie să întrecă în evlavie pe membrii bisericii; el trebuie să fie un credincios matur și avansat, „ales dintre aleși“, și să păstreze cel mai înalt caracter moral.

Aduceți-vă aminte, ca servi ai lui Dumnezeu, că întreaga voastră viață, în special întreaga voastră viață spirituală, va fi afectată de vigoarea evlaviei voastră. Dacă zelul vostru scade, voi nu vă veți ruga bine la amvon, vă veți ruga și mai rău în familie, și foarte rău când sînteți singuri. Ascultătorii voștri vor simți, că rugăciunile voastre nu le aduc nici un bine, vor simți uscăciunea voastră chiar înainte de a vă da voi înșivă seama. Apoi predicile voastre vor trăda declinul vostru. Cuvintele vor fi tot atît de alese, iar frazele tot așa de bine orinduite ca și mai înainte; dar va fi o lipsă perceptibilă de viață spirituală. Dacă un om e bolnav de inimă, în curînd întreaga lui viață se va resimți de influența aceasta ofilitoare.

Trebuie să vă mai amintiți, că avem nevoie de o evlavie foarte viguroasă, deoarece și primejdia noastră este mai mare ca a altora. Poziția noastră poate că are avantajul înălțimii; dar înălțimea aceasta este periculoasă, și pentru mulți deservenți cultici s-a dovedit a fi o stîncă primejdiosă.

Primejdiile sînt cu miile. Unele sînt mai ușor de observat, iar altele sînt mai rafinate și mai ascunse. Imbuibarea la mesele credincioșilor ospitalieri, și admirația adresată de fete tinere necăsătorite, fac parte, între altele, din grupa primelor ispiti. Din rîndul al doilea face parte profesionalismul: a ceti Biblia ca predicatori, a face rugăciunile în calitate de predicatori, a săvîrșit faptele religiei ca și cum nu ne-ar privi pe noi direct, ci numai relativ. Pierderea pocăinței, și a credinței personale este într-adevăr o mare pagubă. „Nimeni“, zicea un „experimentat predicator, „nu-și predică bine predica, dacă n-o predică mai întii, propriei sale inimi“.

„Luați aminte la voi înșivă“, zicea un altul

pe vremuri, „deoarece păcatul vă urmărește cu dirzenie... Ce mai biruință crede el că a cîștigat, dacă poate face pe un deservent cultic, să fie leneș și necredincios; dacă poate ispiti pe un deservent cultic la lăcomie, sau la viață murdară! El se va fâli față de Biserica și va aduce ocări lui Hristos, din cauza relei purtări a servilor Lui principali“.

Al treilea, predicatorul trebuie să ia seama, ca să fie un acord perfect între caracterul său și slujba sa.

Prea mulți predicatori săvîrșesc păcatul omisiunii; ei uită să servească lui Dumnezeu, cînd nu mai sînt la amvon. Să vă fie scribă, fraților, de a fi împinși de vînt în toate părțile pentru că nu aveți viață spirituală în voi înșivă; să vă feriți de a fi oameni care la amvon sînt predicatori, iar cînd au coborît treptele încețoșate de a mai fi. Adevărații predicatori sînt totdeauna predicatori. Unii stăruiesc în servirea adevărului, cită vreme este o nevoie oficială pentru lucrarea lor; dar, după aceea, dacă nu mai e plată, nu mai e nici rugăciune; dacă nu mai e salariu, nu mai e nici predică.

Omul lui Dumnezeu ar trebui să fie ca Domnul: „Puternic în fapte și în cuvinte“. Chiar dacă cuvintele predicilor noastre s-ar uita și nu s-ar, înregistra, însă faptele noastre să fie de așa natură, încît să merite a fi raportate. Sfințenia unui predicator este necesitatea lui principală și podoaba lui cea mai aleasă. În această direcție este nevoie să ne gîndim la sfințenia, care pe vremuri trebuia să împodobească locașul și slujba lui Dumnezeu.

Chiar și în lucruri mărunte predicatorul ar trebui să aibă grijă, ca viața lui să fie în acord cu slujba lui. Evitați micile datorii, nepunctualitatea, fsecăreala, numirea oamenilor pe numele lor intim, micile certuri, neținerea cuvîntului dat și tot felul de alte cusururi nebagate în seamă, dar care pe mulți i-au ruinat.

Chiar dacă n-ar fi cazul să fim robii manierelor elegante, sîntem obligați de a urma pilda Domnului Hristos, care niciodată n-a fost nepolitic, lipsit de amabilitate și delicat. Chiar și în clipele voastre de recreație să nu uitați niciodată, că sînteți în serviciul Domnului. Viața particulară să fie totdeauna în acord cu înalta voastră slujbă. CH. S.

Răspunsul la întrebările „Cunoașteți“?

1. Enoh, Iuda v. 14.
2. Timpul împăratului Iosia, 2 Imp. 22, 23.
3. Marelui Preot Iosua, Zaharia 3, 5.
4. Luca, 8, 23, 24.
5. Samson, Judecători 13, 1.
6. Pavel, Fapte 20, 13.
7. În timpul potopului.
8. Despre: Ioan, Ioan 13, 23; Lazăr, Maria, Marta, Ioan 11, 5 și despre tînărul bogat, Marcu 10, 21.

Pastorul și predica sa

Din Sfânta Scriptură cunoaștem că slujba predicării a fost rinduită de Dumnezeu, și că această lucrare va continua pînă la venirea Domnului. „Slujba predicării nu este o simplă ocupație. Această însărcinare a fost lăsată apostolilor, iar ei, prin Spiritul Sfînt, au transmis-o urmașilor lor. Apostoul Pavel îndeamnă pe lucrătorul său Timotei zicînd: „Propovăduiește Cuvîntul“. Această însărcinare serioasă și solemnă, adresată către un serv alît de zelos și credincios ca Timotei, este o dovadă puternică despre importanța și răspunderea lucrării ce se cere de la un pastor al Evangheliei. Pavel somneză pe Timotei, înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu și îi poruncește „să predice Cuvîntul“.

Dumnezeu cheamă pe oameni la slujba predicării și pune asupra lor slujba împăcării între El și oamenii păcătoși. „Nouă ne-a fost încredințată această slujbă a împăcării“. 2 Cor. 5, 17.18. Cei care primesc această mare răspundere, trebuie ca ei însăși să se împace mai întîi cu Dumnezeu; pentru că nimeni nu poate recomanda împăcarea între păcătoși și Dumnezeu dacă el personal nu are o adevărată legătură cu Mîntuitorul său!

Timotei era o fire blîndă, iar apostolul Pavel, temîndu-se că această însușire a lui l-ar fi făcut să dea înapoi de la vreo datorie în legătură cu lucrarea, îl sfătuiă să mustră păcatul cu credincioșie, și chiar să certe pe acei care s-ar fi făcut vinovați de abateri dela principiile credinței. El trebuie să dea pe față răbdarea și iubirea lui Hristos, iar îndemnul său să le întemeieze pe cuvintele adevărului.

Slujba predicării cere de la cel chemat, consacrarea întregii sale ființe.

Să simtă povară pentru suflete

Servii lui Dumnezeu trebuie să stea în strînsă legătură cu Isus și să urmeze exemplul Său în toate privințele; într-o umblare curată, în tăgăduire de sine, în fapte bune, în silință și în îndelungată răbdare. Ținta lor principală trebuie să fie, de a cîștiga suflete pentru împărăția lui Dumnezeu. Intristați din cauza păcatului și cu o iubire răbdătoare, ei trebuie să lucreze cum a lucrat Domnul Hristos, hotărîți și stăruitori în eforturile lor.

E lipsă de bărbați de credință, care să voiască „nu numai să predice, ci să servească poporului“. E nevoie de bărbați care să umble cu Dumnezeu neîncetat. Lărbați care au o vie legătură cu cerul, al căror cuvinte posedă puterea de a săvîrși convingerea inimii. Pastorii nu trebuie

să lucreze numai pentru a-și desfășura darurile și cunoștințele lor, ci pentru ca adevărul să-și facă drum, către inimile oamenilor ca o săgeată de la Cel Atotputernic. „Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție...“ 1 Tim. 4,12.

Predica sa

Care trebuie să fie subiectul predicii sale? In ce mă privește pe mine“, spunea Sf. Pavel, „departe de mine gîndul să mă laud cu altceva decît cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“. Gal. 6, 14. El, după cum am arătat mai sus, îndemna pe Timotei cu cuvintele: „Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, le vei mintui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă“. 1 Tim. 4,16.

În aceste cuvinte hotărîte și puternice, este arătat în mod lămurit, datoria fiecărui pastor, al lui Hristos. El trebuie să predice „Cuvîntul“, nu păreriile sale sau tradițiile oamenilor, fabule plăcute, sau povestiri senzaționale, spre a trezi închipuirea și a excita sentimentele. Nici un lucru ușuratic sau searbăd, și nici o talmăcire închipuită nu trebuie să se strecoare în vorbirea sa; el trebuie să vorbească sincer și cu mare seriozitate, ca o voce a lui Dumnezeu care tilcuiește Sfînta Scriptură. El trebuie să aducă ascultătorilor săi ceea ce se referă mai mult la fericirea lor prezentă și viitoare.

„Fraților care sinteți în slujba de păstorie, cînd vă aflați în fața ascultătorilor voștri, vorbiți despre lucrurile esențiale, care trebuiesc puse în practică în viață. Vorbiți despre puterea salvatoare a lui Hristos, — în care avem răscumpărarea și iertarea păcatelor“. Col. 1,14. „Căutați a face pe ascultătorii voștri să înțeleagă puterea adevărului“.

Sf. Apostol Pavel soma pe Timotei, înaintea lui Dumnezeu care are să judece viii și morții, să predice „Cuvîntul“ și să stăruiască asupra lui în toată vremea, la timp și ne la timp. „Tu însă vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă. Spune că cei bătrîni trebuie să fie treji, vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare. Spune că femeile în vîrstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie clevetitoare, nici dedate la vin: să învețe pe alții ce este bine. Să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii, să fie cumpătate, cu viață curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse băr-

baților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvîntul Domnului”.

Timotei trebuia în predicile sale să mustre relele, sub orice formă ar fi apărut ele, să certe pe cei care se abăteau de la calea dreaptă, și să îndemne cu blîndețe pe cei nestatornici și neștiutori.

„Dar nu muștra cu asprime pe un bătrîn, ci sfătuieste-l ca pe un tată; pe tineri sfătuieste-i ca pe niște frați, pe femeile bătrîne ca pe niște mame, pe cele tinere ca pe niște surori, cu toată curăția”. 1 Tim. 5,1.2. „Pe cei ce păcătu-

iesc muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică”. Vers. 20.

„Adu-le aminte să fie supuși stăpînilor și dregătorilor, să-i asculte și să fie gata pentru orice lucrare bună”. Să nu vorlească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați plini de blîndețe față de toți oamenii. Tit. 3,1.2.

În felul acesta învățau apostolii pe urmașii lor și îi instruia spre a învăța pe oameni. Această trebură să fie și azi predica pastorilor chemați să dea în știre Cuvîntul lui Dumnezeu.

IOAN DANILA

Organizarea puterii de Stat în R.P.R.

În Republica Populară Romînă, puterea de Stat, care altădată se găsea în mîna unor persoane străine de aspirațiile poporului, aparține astăzi celor care merită și anume: oamenilor muncii de la orașe și sate. Poporul exercită puterea de stat prin organele sale reprezentative. În cele ce urmează ne vom ocupa de aceste organe, făcînd fiecăreia o descriere aparte.

Marea Adunare Națională.

Organul suprem al puterii de stat este Marea Adunare Națională, care este în acelaș timp unicul organ legiuitor al Republicii Populare Romîne. Ea se compune din deputați aleși pe circumscripții electorale, cite un deputat la 40.000 locuitori. Marea Adunare Națională se alege de către oamenii muncii, cetățeni ai Republicii Populare Romîne, pe timp de patru ani. În momentul cînd Marea Adunare Națională s-a constituit, ea își alege din rîndul deputaților care o compun un Prezidiu compus dintr-un Președinte, doi Vice-președinți, un Secretar și 15 membri. Sesiunile Marii Adunări Naționale se țin de două ori pe an. Convocarea se face de către Prezidiul Marii Adunări Naționale. Marea Adunare Națională poate fi convocată și în sesiuni extraordinare de către Prezidiu sau la cererea a cel puțin o treime din numărul total al deputaților. O lege se socotește adoptată dacă e votată cu o majoritate de jumătate plus unul din numărul total al deputaților. După votare, legea se semnează de Președintele și Secretarul Prezidiului.

Consiliul de Miniștri.

Organul executiv și de dispoziție al puterii de stat este Consiliul de Miniștri. Acest for suprem executiv și de dispoziție este constituit de către Marea Adunare Națională și este format din: Președintele Consiliului de Miniștri, Vice-președinții Consiliului de Miniștri, Miniștrii

de resort și cei cîțiva Președinți ai diferitelor Comitete. Consiliul de Miniștri lucrează, pe baza legilor în vigoare, prin acte ce se numesc hotărîri și dispoziții. Aplicarea acestor hotărîri și dispoziții este obligatorie pe întreg teritoriul Republicii Populare Romîne. Consiliul de Miniștri este răspunzător și dă socoteală de activitatea sa în fața Marii Adunări Naționale. Miniștrii lucrează, pe baza legilor în vigoare, a hotărîrilor și dispozițiilor Consiliului de Miniștri, prin acte care se numesc ordine și instrucțiuni. Aceste acte pot fi anulate de Consiliul de Miniștri dacă ele nu sînt conforme cu legile și hotărîrile Consiliului de Miniștri.

Sfaturile Populare

În regiuni, raioane, orașe și comune, organele puterii de stat sînt Sfaturile Populare. Ele constituie baza politică a Republicii Populare Romîne. Sfaturile Populare se compun din deputați aleși pe timp de doi ani de către oamenii muncii din regiunea, raionul, orașul și comuna respectivă. Deputații, odată ce sînt constituiți în Sfat Popular, aleg din sinul lor cite un Comitet Executiv compus din: Președinte, Vice-președinte, Secretar și doi sau mai mulți membri. În comunele mici Comitetul Executiv este alcătuit din Președinte, Vice-președinte și Secretar. Comitetele Executive, așa cum le arată numele, sînt organe executive și de dispoziție ale Sfaturilor Populare. Ca organe locale ale puterii de stat, Sfaturile Populare iau hotărîri și dau dispoziții în limitele drepturilor ce le sînt acordate prin legi. În cadrul Comitetelor Executive de pe lingă Sfaturile Populare regionale, raionale și orașenești se organizează diferite secțiuni.

Instanțele judecătorești și Procuratura.

În Republica Populară Romînă, justiția se înfăptuiește de instanțele judecătorești și anume de către: Tribunalul Suprem, Tribunalele

regionale, Tribunalele populare, precum și de către instanțele judecătorești speciale, înființate prin lege. La toate instanțele, judecarea proceselor se face cu participarea asesorilor populari, cu câteva excepții ce sînt prevăzute de lege. Tribunalul Suprem al Republicii Populare Romine este ales de Marea Adunare Națională pe termen de cinci ani. Judecătorii și asesorii populari sînt aleși în conformitate cu o procedură specială stabilită prin lege. La toate instanțele, judecata este publică, cu excepția citorva cazuri prevăzute de lege. Judecătorii sînt independenți și se supun numai legii. Acuzatului i se garantează dreptul de apărare. În regiunile și raioanele locuite de populație de altă naționalitate decît cea romină, procedura judiciară se face în limba maternă a acelei populații. Supravegherea respectării legilor de către Ministere și celelalte organe centrale, de către organele locale ale puterii de stat, precum și de către funcționari și ceilalți cetățeni, se exercită prin Procurorul General al Republicii Populare Romine. El este numit de Marea Adunare Națională pe termen de cinci ani. Procurorii unităților locale ale Procuraturii sînt numiți de Procurorul General pe termen de patru ani. Organele Procuraturii sînt independente de organele locale, ele fiind subordonate numai Procurorului General al Republicii Populare Romine.

Cuvînt de îndemn.

În cele ce preced am făcut o succintă descriere a felului cum este organizată puterea de stat în țara noastră. În această descriere am

făcut cunoștință de aproape cu organele puterii de stat menite să lucreze la bunăstarea și propășirea poporului. Dar făcînd aceasta, n-am făcut totul. Datoria noastră de cetățeni loiali este să sprijinim aceste organe, după posibilitățile noastre, ca să-și aducă la îndeplinire menirea lor. Cuvîntul Domnului ne îndeamnă zicînd: „Urmăriți binele cetății... și rugați-vă Domnului pentru ea, căci fericirea voastră atîrnă de fericirea ei“. (Ieremia 29, 7). Noi sprijinim aceste organe prin aceea că ne îndeplinim conștiințios și la timp îndatoririle noastre cetățenești. De altfel, aceasta este o dovadă de supunere din partea noastră, supunere pe care Dumnezeu o pretinde de la noi prin cuvîntul Sripturii care spune: „Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte, căci nu este stăpînire care să nu vină de la Dumnezeu“. (Romani 13, 1). Supunerea noastră față de autorități trebuie să fie din convingere „nu numai de frica pedepsei“. Cu privire la frica de autorități apostolul Pavel zice următoarele: „Dregătorii nu sînt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpînire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea“. (Romani 13, 3) Spre aceasta trebuie să se îndrepte năzuințele noastre de creștini: să facem binele. Dacă vom proceda așa, nu numai că nu ne vom teme niciodată de organele puterii de stat, dar vom auzi cuvinte de apreciere la adresa noastră. Actuala organizare de stat, așa cum se oglindește ea în Constituția din 1952, este menită să realizeze înfăptuiri mari. Fie ca ea să aducă prosperitate atît pentru colectivitatea întregă, cît și pentru fiecare cetățean în parte.

ION BATRINA-Voivodeni

Lucrări agricole în cursul lunii iulie

În luna iulie se continuă în primul rînd cu lucrările neterminate în luna iunie, așa de exemplu: se termină cu recoltarea griului, care în luna aceasta ajunge în toi pretutindeni. Se recoltează din plin ovăzul și în toată luna se continuă cu treeratul păioaselor. Gospodarul destoinic, — așa cum credincioșii noștri s-au dovedit a fi mereu, și avem convingerea că tot așa se vor dovedi și în acest an, — vor depune toate silințele ca să fie cei mai sîrguincioși la aceste lucrări. Seceratul și treeratul la timp ne feresc de pierderi grele de boabe, care pentru gospodar sînt aur.

O datorie deosebită, ce ne revine acum, cînd ne năpădesc rodirile binecuvîntate de Bunul Dumnezeu, este aceea să ne achităm de partea ce se cuvine și lui Dumnezeu și țării noastre iubite. Sfînta Scriptură, care ne este nouă așa de scumpă și dragă, ne dă îndemnuri sînte în privința aceasta, cînd ne amintește cuvintele Mîntuitorului: „Dați tuturor ce sînteți datori să dați... dați lui Dumnezeu cele ce sînt ale lui Dumnezeu și stăpînirii cele ce sînt ale stăpînirii“. Iar apoi prin gura sfîntului apostol Pavel ne zice: „Să nu datorați nimănui nimic, decît să vă iubiți unii pe alții“.

Se recoltează inul, muștarul, fasolea, cînepa, iar

spre sfîrșitul lunii și floarea-soarelui. Se cosește linul în floare, se usucă cu grijă, făcînd tot posibilul ca să-l ferim de ploii. Se transportă de grabă, după ce s-a uscat bine, la adăpost, sau se stoguesc. Să nu rămînă căpițe multe și mărunte pe teren, pentru că ploaia va strica cite o cantitate de fin de la fiecare. Dacă se poate puneți peste stogurile de fin cite un strat de pae pentru a feri finul de ploaie.

Se continuă cu prășitul cartofilor, porumbului, sfeclei și bumbacului. Se mai pot semăna furajerele ca: porumb furajer, sorg, borceag, etc., în miriștele pe care nu le vom semăna în toamnă.

Pe terenurile ce vor fi la toamnă semămate se arădă și se grăpează imediat. La această arătură se poate băga sub brazdă gunoiul de grajd.

Încep pregătirile pentru campania semănăturilor de toamnă, lucrări dintrre care cea mai principală este pregătirea pămîntului.

Pregătirea pămîntului pentru semănăturile de toamnă

Pregătirea pămîntului din timp și în condițiile cele mai bune asigură în bună măsură recolta viitoare. Iată aci citeva din lucrările de pregătire a pămîntului pentru semănăturile de toamnă.

Pământul trebuie mărunțit, curățat de buruieni și nivelat.

Dacă au fost cultivate pe el, borceag, mazăre, rapiță, adică plante care se recoltează de timpuriu, imediat după recoltare se face desmiriștirea la o adâncime de 5—6 cm. După circa 15—20 zile se face o arătură adâncă de 18—20 cm, care trebuie imediat grăpată. Pământul trebuie apoi mărunțit, curățat de buruieni, pînă la semănatul de toamnă. Din cînd în cînd tragem cu grapa după ploii pentru a-i distruge crusta de pe deasupra.

Dacă recoltele plantelor premergătoare au mai întîrziat, facem imediat după recoltare arătura adâncă de 18—20 cm; după arătură tăvălugim și grăpăm terenul.

În grădina de legume se plantează în cîmp răsadurile de varză și altele, se seamănă mazărea pentru conserve, fasolea, castraveții etc. Se recoltează cartofii timpurii. În luna aceasta începe recoltatul ardeilor, vinetelor și roșiilor.

În vie se continuă lucrările din luna iunie. Să se facă regulat stropitul contra manei. Către finele lunii începe recoltarea strugurilor timpurii de masă. Se desleagă legăturile de la punctul de altoire în verde și se rup lăstarii creșcuți din port-altoi. Lăstarii altoiului se leagă de sprijin pentru a nu fi rupți.

În grădina de pomi, dacă e secetă se fac udări la rădăcină mai ales la pomii tineri. Se continuă stropirile pomilor. Se pun proptele la crengile încărcate cu roade și se string fructele căzute, distrugîndu-se pentru ca odată cu ele să distrugem și viermii din ele. Se continuă cu recoltarea fructelor timpurii și se verifică livada pentru a stabili locurile goale unde se vor face gropi pentru completarea cu pomi tineri.

Animalele gospodarului sînt mai mult pe pășune, sau în timpurile cu zăduf, sub umbră. În timpul acesta grajdurile trebuie reparate, îmbunătățite, bine aerisite și văruite. Dacă animalele au contractat boala

numită hipodermoză (coșuri de piele), luăm urgent legătură cu veterinarul pentru a face tratamentul necesar. Se repară gropile de scurgere de lîngă grajduri.

La păsări să nu se uite a li se da hrană verde tocată, iar apa de băut să fie mereu proaspătă. În scaldătoarele de nisip să li se pună cenușe și praf de pucoasă.

În stupină sîntem în spre descreșterea sezonului de recoltă. Dacă e posibil și avem în apropiere culturi masive de floarea-soarelui, lucerniere sau plante melifere, cu sezonul de înflorire acum, se pot transporta stupii în apropierea lor. Pentru a-i feri de furțișaguri se micșorează urdinișul stupilor slabi și li se vor da întăriri cu rame cu puț căpăcit, luate de la stupii mai puternici. Se poate continua încă schimbarea mătceilor. Se face calculul necesar de hrană, potrivit cu posibilitățile de recoltare ce ne mai stau în față și se recoltează prisosul de miere. Să nu uităm că un apicultor adevărat își va păstra totdeauna la îndemînă un anumit număr de rame cu miere căpăcită pentru a veni în ajutorul stupilor săi mai slabi, la timp de nevoie.

Iată cîteva lucruri folositoare ce ne stau în față în această lună și aș dori să mai atrag atențiunea credincioșilor noștri scumpi și asupra ogradei din jurul casei de locuit, a curții și chiar a casei. Faceți fraților ca și în aceste lucrări să domnească ordinea, curățenia și expresia adevăratului creștin urmaș al Domnului Hristos. Un sînt bătrînesc spune: „Omul sfințește locul”. Iar noi, ca oameni ai lui Dumnezeu, să dovedim aceasta cu toată tragerea de inimă. Faceți grădinițe plăcute în jurul caselor, grădinițe pentru flori și chiar pentru zarzavaturi. Apoi, curățiți, văruțiți și desinfectați acum vara, șoproanele, casele, rînduiți frumos și armonios totul în jurul casei. Așa va face adevăratul creștin, și văzînd aceasta oamenii din jurul nostru vor cunoaște puterea Evangheliei mîntuitoare.

I. DANETIU

Lucrează credincios

Oricînd, oriunde, orice-ai fi lucrează
credincios ;
Cînd leneviei tu te dai, să știi, ești
de prisos.
Privește-ți orologiul tău : mereu el
te zorește ;
Din zori pornește deci și tu ; doar
noaptea te-odihnește.
Și către fîntă dacă-alergi, aleargă, dar
cinstit.
De tinzi s-aduni oricum, oricînd, zadar
te te-ai trudi ;
De vrei un nume de erou și lupți
cu-nverșunare.
Să-nfrîngi în luptă eul tău ce azi
te ține-n ghiare.

Cînd brațul șterge liniștit sudoarea
de pe frunte,
Cînd ai trecut din nou o zi cu griji,
nevoi, un munte,
Și cînd în palme-ai bătături de muncă
din trecut
Ești fericit de munca ta, de tot ce ai făcut.
Și cînd apoi cu capul nins, de anii
bătrîneții,
Te-o duce amintirea iar spre anii tinereții,
Atunci, în taină tu să-nalți spre cer
o rugăciune,
Căci, dela Tatăl cel de sus, sînt darurile
bune.

M. CHELCEA

Despre numirile lunilor

Actuala orinduire a lunilor le avem de pe timpul romanilor, cind anul se compunea din 10 luni începînd cu luna martie și se termina cu luna decembrie. Anul la greci se compunea din 12 luni, astfel că această schimbare se făcu și în calendarul roman de către Numa Pompiliu.

Mai tîrziu, Iuliu Cezar, cu concursul lui Sosigene, astrônomi din Alexandria, dădu un caracter mai potrivit lunilor întocmindu-le cu zile mai egale. Numirile le-au căpătat de la zeițățile păgine, care se adorau la romani și s-au numit în felul următor:

Numele lunii *ianuarie*, vine de la Ianus, zeul romanilor din mitologie și pe care romanii l-au onorat consacîndu-i prima zi a anului. În anul 714 î. H. luna ianuarie lu hotărîtă ca prima lună a anului de către Numa Pompiliu.

februarie, vine de la „februarius“, fiind a doua lună a anului. Romanii în această lună aveau sărbători foarte multe pentru ispășirea de păcate, de unde și numele de „februales“.

Martie și-a luat numele de la zeul Mars al războiului.

Aprilie, vine de la verbul latin „aprire“ (a deschide), căci atunci începe înmugurirea pomilor și pămîntului, ce, pînă atunci închis, devine deodată vesel și înverzit. Această lună mai era consacrată și zeiței Venera.

Mai, derivă de la cuvîntul latin „majores“ (străbuni); fiind consacrată bătrînilor. Se mai zice că se serba și în onoarea zeiței Maia, mama lui Mercur.

Iunie, derivă din latinescul „iunius“. Ea era consacrată zeiței Iunona, zeița tinereții, femeia lui Jupiter.

Iulie, vine de la cuvîntul „Iulius“, dedicată de romani în onoarea lui Iuliu Cezar, marele împărat roman, pentru că el se născuse în acea lună. Numele s-a dat de către Marc Antoniu (Consul pe vremea lui Iuliu Cezar).

August, vine de la împăratul roman Octavian August, care a repurtat victorii însemnate.

Septembrie, se mai numea și luna lui Bacchus, pentru că în această lună începea culesul viilor.

Octombrie, vine de la latinescul „October“, cînd anul se începea cu martie.

Noiembrie, era a 9-a lună din anul cu 10 luni. Această lună era consacrată mai multor zei între care și zeița Diana, zeița vînătoarei.

Decembrie, urma a 10-a lună și ultima din anul socotit de la martie. Cu reforma lui Numa Pompiliu deveni a 12-a lună și ultima din an. Această lună romanii au pus-o sub patronajul zeiței Vesta, zeița locului și a zeiței Ops.

Helicopterul-taxi

(Helicopterul este un avion căruia nu-i trebuie mult teren pentru ridicare sau coborîre. El se ridică drept în sus și coboară vertical, neavînd nevoie decît de cîțiva metri pătrați pentru aterizare. Se poate așeza și pe terase de clădiri construite anume. — N. R.)

Direcția centrală a aviației civile a informat publicul că într-un viitor apropiat, helicopterele vor asigura legătura între aeroport și centrul orașului Moscova.

Aceste taxiuri aeriene vor face traseul în 8 sau 9 minute, în timp ce acum e nevoie de aproape o oră cu mașina, pentru a merge de la centru la aeroport.

În afară de helicoptere pentru călători, vor fi de asemenea și helicoptere pentru poștă. Ele vor porni direct de pe acoperișul Poștei centrale, care în prezent e în construcție.

Cuvinte de aur

— *Sufletul are tot atîta trebuință de hrană ca și trupul.*

— *Fii ceea ce vrei să fie altul pentru tine.*

— *Nimeni să nu-și închipuie că este de neînlocuit.*

— *Nu e greu să găsești adevărul, e greu să ai dorința de a-l găsi.*

— *Cine este mare, poate ridica și pe alții dinprejur; sîu la înălțimea sa.*

— *Bunacuvîntă și politețea deschid toate ușile.*

Spărgătorul de gheață atomic

Progresele realizate în U.R.S.S. în domeniul dezvoltării fizicii nucleare, radio-chimiei, automatizării, telemecanice, electronice și ale altor ramuri de știință și tehnică, au permis să se dezvolte în mod larg lucrările pentru utilizarea energiei atomice în scopuri pașnice. U.R.S.S. a obținut deja o bogată experiență a folosirii instalațiilor energetice atomice. Prima cen-

trală electrică atomică din lume a fost construită și funcționează cu succes de mai bine de un an și jumătate.

Toate acestea vor îngădui să se aștepte la mai mult în cursul celui de al 6-lea cincinal, la aplicarea energiei atomice în scopuri pașnice. Pentru anii 1956—1960 se prevăd construirea de centrale atomice cu o putere globală de 2 la 2,5 milioane kilowați și vaste construcții de instalații atomice destinate transporturilor.

Se va construi un spărgător de gheață cu motor atomic. Științii sovietici au elaborat deja proiectul tehnic a unei nave de genul acesta, destinată navigării în arctică. Aceasta va fi o navă de un tip nou, care va permite modificarea procedurilor de navigație în gheturi, și îndelungirea navigației în mările Nordului.

CUNOAȘTEȚI :

1. Care femeie a plîns, a pîsîit, s-a rugat, a adus jertfe și apoi a profetizat?
2. Care popor era silit să ascuță unelte agricole la alt popor?
3. Care împărat a fost împiedicat de Dumnezeu să înșăptuiască planurile sale, din cauza unui cuvînt pripit, pe care-l rostise?
4. Care apostol a descris în mod impresionant îngimjarea îndrăzneșă a unor speculanși, muștrînd totodată vanitatea lor semeșă?
5. Cum se numește acel om sîrac, care a reproșat locuitorilor din orașul sîu luxul lor cu privire la mobila, ospetele și petrecerile lor?
6. Unde stă scris, că „toate riurile se varsă în mare, și marea tot nu se umple“?
7. Care sînt cele trei ispite primejdioase, împotriva cărora apostolul Ioan ne avertizează?
8. În care parte a Sfințelor Scripturi găsim îndemnul pentru cei leneși de a lua pildă de la anumite viețîți?
9. Care femeie a sfătuit pe un serv a lui Dumnezeu să nu-și aducă la îndeplinire planurile de răzbu-nare?